

Lüttichau: Jeg mener, at det er et meget vægtigt Argument, som den ærede sidste Taler har bragt paa Bane, idet han har udtalt, at der er en almindelig Mistillid tilstede hos Befolkningen ligeoverfor Embedsmændene. Jeg veed ikke, hvoraf den ærede Landstingsmand udleder denne Mistillid. Det er let at henkaste en saadan Vitring; men jeg synes ikke, at en saadan bør fremkomme, uden man tillige kan godtgjøre, at der er tilstrækkelige Motiver dertil. Jeg troer ikke, at der findes en saadan Mistillid Sted og jeg troer heller ikke, at Embedsmændene fortjene en saadan. Jeg vil ikke anføre det som noget slaaende Beviis, men jeg vil dog bede erindret, hvor ofte man seer i Bladene, at Befolkningen ved en Embedsmands Forflyttelse eller Afgang under Navn af en Hædersgave viser ham sin Tillid og Belivillie; det er, jeg gjentager det, ikke noget for mig afgjørende Beviis, men man kan dog ialtsald ikke Andet end erkjende, at der heri ligger et Beviis paa Belivillie fra Befolkningens Side mod Embedsmanden, som han ikke vilde have modtaget, naar der var Mistillid tilstede. Det er dernæst anført, at der ikke er Grund til at forkaste Loven ved 1ste Behandling, da vi ved en fortsat Behandling af Sagen ville være istand til at bringe den i den Form og Stikkelse, som Landstinget maatte ønske. Dette er forsaavidt en fuldkommen rigtig Bemærkning. Men hvad der maa være afgjørende for os, er dog, om vi maatte see os istand til at tilvejebringe en saadan Lov, som vil medføre egentlig Gavn for Befolkningen, og dette mener jeg ikke, efter Alt, hvad der om denne Sag er anført, at man vil kunne; jeg troer, at en saadan Lov, selv rettet paa den Maade, der er omtalt, vil medføre mere Ulempe end Gavn, og stemmer saaledes imod dens Overgang til 2den Behandling.

Andrø: Min Stilling til Lovforslaget tør jeg antage vil være bekendt for Fleerheden af det ærede Thing. Jeg har i sin Tid for Aar tilbage været Medlem af et Udvalg, som da havde denne Sag under Behandling; jeg

erklærede mig da som enestaaende Minoritet mod Forslaget, og jeg har ikke siden fundet Anledning til i nogen Henseende at forandre den Mening, jeg dengang havde. Jeg skal blot minde om, at, naar jeg saa bestemt erklærede mig mod denne Lov — ikke blot i dens nuværende Stikkelse, men i enhver Stikkelse, som den vil kunne faae, saasnart det Væsentlige af, hvad der ved den tilstages, skal kunne bevares, — da søgte jeg mine Grunde dertil ikke blot deri, at man kun overordentlig svagt vilde opnaae, hvad man ønskede, heller ikke blot deri, at det saa let lod sig forudsæe, hvilket betænkelige Ulemper en saadan Lov vilde medføre, men afgjørende deri, at en saadan Lov beroer paa en Misforstaaelse af den rette Stilling for den udøvende Magt. Det Forhold, hvori vedkommende Minister vil stille sig med Hensyn til de under ham forterende Embedsmænd og de af disse afgivne Erklæringer, er et saadant, for hvilket der ikke bør gives Regler ved Lovgivningen. Det er aldeles klart for mig, at det vilde være et Overgreb, hvis man vilde forbyde vedkommende constitutionelle ansvarlige Minister at indhente de Erklæringer, som han maatte finde sig foranlediget til at søge hos sine Underordnede paa den Maade, som han maatte finde rigtigst og hensigtsmæssigst. Det er denne Omstændighed, der for mig stedse vil være den afgjørende, og som vil gjøre, at jeg under intet Forhold vil kunde slutte mig til Loven. Men det forekommer mig iøvrigt, at enhver Betragtning over Lovens Betydning i og for sig bliver for Dieblirket mindre væsentlig, naar der er Spørgsmaal om, hvorledes Stemmegivningen nu bør være. Det er af den høitærede Justitsminister erklæret, at Regjeringen bevarer usforandret sin Stilling til denne Sag; det er altsaa aldeles utvivlsomt, at Loven, selv om den vedtoges af Thinget, ikke vilde komme til at erholde Lovskraft. Hvad er det altsaa, man vil opnaae ved at stemme for Loven? At frembringe fra begge Thing et Lovforslag, paa hvilket Kongens Veto vil finde Anvendelse.